

Any II

15 cèntims

Núm. 41

UAB

Universitat Autònoma de Barcelona

LA TUIES

—Sàpigues que he anat a trobar a la teva «franceseta» i m'ha rebut insolentment, arribant a tutejar-me, com si totes dues haguéssim menjat al mateix plat!

—Menjar? Tant com menjar, no, donal...

DIARIO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS

ISALE HOY!
Nuestro programa: Seriedad, economía y rapidez en los encargos

PARA HACER EL VERANEO

Rufasta va a todo arreo

Como estamos ya en julio y el calor aprieta más que un corrido cuando pesca una raspa primeriza en la Bohemia, servidor, que no se priva de nada y ya tiene patías — dejadas por un señor que es dueño de una casa de préstamos, porque los amigos de Rufasta son gente de muchos empeños — va de veraneo para no ser menos que los vendedores de betas e hilos y las carniceras del Muñeco.

De primer entuvio, irá a Caldetas, después a San Hilario y después a Rosas, porque a mí me gusta mucho bañarme en agua de rosas.

Una cosa la mar de polifacética:

Ahora se me ocurre: ¿en qué se parecen los carreteros casados a los salteadores de caminos? ¿No lo enciertan? Es más sencillo que hacerse de la Lliga del Bon Mot. Pues, sí. Los salteadores de caminos se parecen a los carreteros casados en que se tiran a la carretera.

Y una poesía en loor de Luengo, ¿en qué se asemeja a un refresco de grosella? En que la una es oda y el otro es soda.

Ahora que viene a tono les

voy a decir en qué se parecen un bosque lleno de pájaros, uno que siempre vigila a su mujer, un funeral de primera clase, un organillo y esta semejanza.

¿No lo barruntan? Verán, verán. En un bosque lleno de pájaros, *es pta*; uno que vigila la propia, *es pia*; un funeral de primera clase, *es pia* ceremonia, y un organillo es piano de manubrio y esta semejanza es... de las peores que ha escrito un servidor en toda su meuca vida.

¿A que no saben por qué no iré a veranear a Sitges? Porque allí hay un conocido mío que está tan orgulloso de su jardín, que se cree que todo el mundo va a humillarse ante sus plantas.

Hoy, leyendo un cuento de Poch en *Las Noticias*, se me ha ocurrido la semejanza que hay entre los guardias civiles y los barrotes de hierro. ¿Saben en qué? En que son parejas.

El oficio que en verano resulta más cómodo es el de fabricante de sillas de paja.

El amo no ha de hacer más que ir al taller y ya sabe dónde *ver-eneo*. Y un joyero, para que mitigue el calor,

¿qué hace? Pues mirarse una alianza porque consigue *ver-anillo*.

Si me vaga la semana que viene os haré cinco de mis correrías por la playa. Dad recados a las chicas de «Ric Ric» a Zanni, cada día más elegante, y preguntadle a don Ale cómo está «El País». Quiero decir el diario, ¿eh? ¡No maliciar!

RUFASTA

NOTICIAS DE TODO

ARREO

Comentadas con aquella perifrasis y elegancia

Dice un periódico americano:

«Las cataratas del Niágara a punto de desaparecer?»

Suponemos que el milagro, de realizarse, lo deberá hacer algún operador, rival del doctor Barraquer...

«Río Janeiro.—En el pueblo de Morro Alegre un labrador se encontró un valioso tesoro.»

Y se le pondría el morro alegre al autor del hallazgo.

«Un industrial, llamado James Kel denunció a la policía a un dependiente suyo, acusándole de haberse quedado 375 pesetas, importe de una factura que le entregó para su cobro.»

Ya sabemos lo que replicaría el denunciado:
Kel no sabía nada.

Cada día adquiere mayor incremento la telefonía sin hilos.

Lo sentimos por las simpáticas niñas de la urbana y de la inter.

Si nos quedamos sin hilo, decía ayer Paca Orovio, perderemos el destino y no encontraremos novio.

De un partido de tennis:

«La actuación de la jugadora Luz Gómez resultó deficiente.»

Sí, vamos. Una luz que resultó oscura.

«Madrid. En la corrida de ayer resultó herido el torero ecuatorial Max Espinosas.»

A ver si no podrá torear Max!

«Sevilla. En la calle de Sierpes robaron a Luis Caro doscientas pesetas en un momento de descuido.»

Si que le costó Caro el badar un momento.

El jugador Travieso resultó herido en el transcurso de un partido de fútbol.

Si hace honor a su apellido, no tiene nada de particular que se haya hecho mal.

«Al maestro de armas Afrodísio le han impuesto la Cruz de Beneficencia.»

Y nosotros creídos de que los maestros de armas no toleraban imposiciones.

«Samuel Lacruz produjo a su mujer varias lesiones en riñas.»

Después dirán que no resulta pesada Lacruz del matrimonio.

«Examinando Lorenzo Gazapo una escopeta se le disparó, resultando herido, de pronóstico reservados.»

Siendo Gazapo, no tiene nada de particular que resultase herido.

— Cal confessar que l'Albert és un home previsor: quan surt de viatge sempre em deixa el seu ninot per entretenir-me.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º - Tel. 4656 A.

SURT ELS DIJOUS

La mossegada

A En D.ch i S.lv.t, l'altre dia n'hi va passar una de crespa.

Un gos, que, a la cuenta, es va enamorar d'ell, va voler demostrar-li palesament els seus sentiments i ho va fer, com acostumen aquestes bestietes, clavant-li mossegada.

En D.ch, que és un home previsor, se'n va anar de cap a la casa de socors i aquí va començar el seu calvari.

Ja el van curar, ja, però el feren anar a l'Ajuntament, a la Quefatura de Policia, al Jutjat, a cercar el gos per posar-lo en observació, a l'Institut Ferran... Allò era un mai acabar! I tot per una petita mossegada sense importància ni gravetat!

En D.ch estava desesperat, mes la seva contrarietat arribà al comble quan arribà a casa de la seva amigueta i aquesta li digué:

— Avui tot lo que vulguis, reiet, però, mossegades, no!

Un comerciant honrat

Aquest conte podria ésser de jueus, però no; és de catalans, i de catalans del barri de Ribera.

L'un és el senyor R.ss.ch, comerciant en productes alimenticis que ha tingut varies alternatives en els seus negocis. L'altre és el senyor G.b.rt, cansalader retirat que avui es dedica amb exclusivitat a l'agradable tasca de tallar el cupó.

Tots dos prenen cafè cada tarda al Suís i allí parlen de política, del temps i de negocis.

No fa gaires dies, el senyor G.b.rt va preguntar al senyor R.ss.ch:

— Què? Com li van els negocis?

— Bé. Ara tinc en marxa això dels pastells de llebre. Em vaig guanyant bastant bé la vida. Tinc ja molts hotels que me'n compren...

— I quina enredada li fa, per aconseguir un bon benefici?

— Home... jo, cap! Sóc un comerciant honrat!

— Bé... Alguna cosa hi deu fer...

— Ja veurà... Li confessaré. Amb la llebre, hi barrejo carn de bou...

— Ah...!

— ...Però ho faig honradament: la meitat de cada...

— La meitat?

— Sí, senyor. Per cada llebre, un bou...

La rescisió de contracte

La darrera aventura d'En B.ss.d., un dels *vieux marcheurs* més acreditats de la Barcelona que tre-

balla i juga, mereix ésser reproduïda en aquestes pecadores planes.

En B.ss.d. es va enamorar no fa gaires dies d'aquella rossa principesca, filla de la poètica Hungria, que balla com una baldufa i llueix aquella eskena que és tot un panorama.

L'abordà un dia i varen fer tractes.

— Quan voldries cada mes per ésser la meva querida oficial?

Després de fer números com si s'hagués de constituir una empresa industrial, tancaren el tracte a mil cinc centes pessetes mensuals.

Vingué el primer dia, o millor dit, la primera nit, i En B.ss.d. es va aprofitar en la forma que pot suposar el llegidor.

Al matí, l'home es va llevar i digué a la xicota:

— Mira: m'he repensat i no em convé. És massa car... Veuràs: havíem quedat en mil cinc centes al mes, oi? Hem estat mig dia junts... A proporció, et corresponen cinc duros. Aquí els tens...

I per aquest procediment, En B.ss.d. aconseguí passar una nit amb una de les mondanes de més preu de Barcelona, per la modesta suma de vint-i-cinc pessetes...

L'HORTOLÀ DE SANT BOI

Les ombres en relleu

El senyor Llabrés és home de molts quartos i molt aficionat a les senyores. Com que no té altre mal de cap que preocupar-se de quina empaitarà avui, l'home es diverteix bastant i les seves conquestes — pagades amb bons bitllets — es compten a cabassos.

Dissabte passat, l'home estava a «Eldorado» ocupant una butaca de les primeres files. Casualitat o intenció deliberada, al seu costat s'assentà una noia rossa, alta, ben formada i abillada a la dernière. El senyor Llabrés va creure que allí es presentava ocasió per fer-hi quelcom. Va iniciar la conversa, que la noia va acceptar de molt bona gana, i quan es va fer fosc per començar les ombres en relleu, el nostre *vieux marcheur*

es dedicà a comprovar si els encisos de la gentil criatura eren reals i vertaders.

Ja ho crec que ho eren! I que la noia semblava compartir l'estat en que s'havia posat el senyor Llabrés. La seva mà esquerra, quines carícies sentí al cap de pocs moments el nostre heroi, semblava que cremava. Encara no s'hagué acabat l'espectacle, tots dos sortiren cap al carrer i en el primer automòbil se n'anaren cap al «Xalet».

Hi han cops — i sobretot, hi han edats — en que les energies humanes enganyen. I això fou lo que passà al senyor Llabrés. Tota la seva ardència, quan es trobà amb la xicota als seus braços, es reduí a res, i l'home, xasquejat i avergonyit, tingué de confessar-li la seva impotència.

— Però, completament, completament? — preguntava la xicota amb un desencant terrible, demostrant que en aquells moments i tal com ella es trobava estava disposada a acceptar de bon grat lo que ell pogués donar-li, per poc que fos.

— Completament, noia, completament! — mor-molava més mullat que una gallina el pobre senyor Llabrés.

Ella, al final, es resignà. L'amor té molts recursos i ella tirà mà — lo de la mà no és metàfora — d'un d'ells, bastant primitiu, i qui coneixia molt bé, ja de quan era petiteta...

De prompte, de la boca entreoberta de la noia, sortí una súplica:

— Dem... dem... aquelles ulleres... del teatre...

La seva veu tremoladissa demostrava palesament que l'excitació del seu cos, sacudit pel plaer, creixia...

Ella. — Jo, del matrimoni en tinc una visió molt àmplia.

El marit. — Doncs, jo molt estreta.

— Sobretot, Albert, enteniment, molt enteniment.

— Ah, se'n diu enteniment, ara? No tinguis por, que no em quedaré curt

Ell, com un autòmata, allargà les ulleres. Ella, repetí:

— Dius que res, res...

— Res—tornà a dir el senyor Llabrés—: 'és com una ombra de lo que havia sigut...

— A veu... re... a veu... re... — xiscà més que digué la noia — si veig... les om... bres en... re... lleu!

K. BRITET

Quina gosadia!

VAIG trobar a la Lola, passejant per la Rambla, amb l'aire inequívoc de qui està avorrit i cerca una manera de distreure's. Per la Lola, de maneres de distreure's només n'hi ha una, i com que per la distracció que a ella més li plau, cal ésser, com no sigui contravenint les lleis de la natura, mascle i femella, i la xicota anava sola, és molt natural que s'avorris.

— Les modes orientals s'imposen i no hi ha més remei que pendre les coses tal com vinguin.

La Lola havia estat un xic de tot, sense arribar a rodolar completament a la mala vida. Capsera, dependent, manicura, i, finalment, model de desnú, ofici que jo creia continuava, puix em semblava el més apropiat al seu temperament.

— On vas per aquests móns? — li vaig preguntar jo. — Que té mandra, avui, En Ricard?

En Ricard era un bohemí conegut nostre, per qui servia de model la Lola la darrera volta que jo l'havia vist.

— En Ricard? — em va dir —. Es un porc i un desvergonyit! Vaig renyir amb ell!

— Què et va passar? Et va quedar a deure alguna cosa?

— No és això! Es un home que no respecta! Figura't que un dia que jo m'estava despullant per posar una *maja desnuda*, va tenir la barra d'entrar al meu quarto i sorprendre'm en camisa!

S. I. STELL

La sort dels animalets

AQUELL capvespre, l'Isabeleta, la gentil dependenta de la casa Boix, Foix i Moix, S. en C., perfumeria i guanteria de luxe, esperava impacienta que En Joanet, el seu promès, la vingués a cercar. L'Isabeleta, aquell capvespre, sentia el temps, i experimentava l'imperiosa necessitat d'anar, un cop més, a tancar-se una estona amb En Joanet en una cambra d'aquell xalet del carrer de Muntaner...

En aquest món, les coses no surten mai com es pensa ú: en efecte, quan arribà En Joanet, tenia un posat tot ensopit i semblava preocupat o de mal humor.

En Joanet tenia sovint aquestes crisis: quan es disgustava amb un client — era viatjant de ferreteria — o se li avençava un competidor, ja no sabia on era.

L'Isabeleta es penjà del braç del xicot i així recorregueren dos o tres mançanes de l'Aixamplis, quasi només canviant monosil·labs.

Per fi, l'Isabeleta, que ja no podia aguantar més, tingué l'idea de dir a En Joanet:

— Joanet: a que no saps on se m'acaba de ficar una puça?

— No ho sé — respongué el xicot sense desarregar el seu front —. Com que totes les puces tenen sort...

KAR LET HS

Ara si que anirem bé!

L'ALTRA tarda estàvem al cafè uns quants amics xarrupant el llegítim xicòria que ens serveixen, quan arribà un senyor a qui alguns de la penya no coneixíem; s'assentà, encengué un cigar, demanà cafè, i començà a parlar de la situació.

— Sí — començà dient —, ara sí. Ja han passat les empentes. Ara ja podem estar tranquils. És clar que tot està car, que no hi ha gaire feina, però, apart d'això, es va fent.

El bon senyor continuà parlant amb un optimisme que nosaltres no compreníem. Va comentar la mar de coses: el Ruhr, l'assassinat d'En Matteotti, la política d'En Mac Donald. Feia l'efecte d'un d'aquests senyors que cada matí s'empassen tota l'informació telegràfica de *La Vanguardia*.

— En fi — digué després de molt enraonar —. Lo essencial és que nosaltres estem bastant tranquils. Afortunadament, han passat ja els dies de prova...

— Vostè ho creu? — li vaig preguntar llavors. — Ja ho crec! — em contestà amb un aire de profunda convicció —. No veu que ja està molt avançada la temporada?

El bon senyor era sastre!

PÀRET

Baix... baixet... Contes d'una ingènua

FOGOSITAT

EN un recó d'un jardí senyorial, on s'hi celebra una festa aristocràtica.

L'Ernest tota la nit està perseguint com un gos a la marquesa vídua de Bontrempt, una jamaona que té fama d'insaciable. Ella se l'escolta com si sentís ploure. Se li ha insinuat de totes maneres, però la marquesa es mostra inaccessible a les seves pretensions.

Per fi, apropant-se-li enfebrit en una recolzada ombrívola del jardí, li diu a cau d'orella i en un tremolor càlid de sensualitat:

— Marquesa... Sóc un fenomen... Set, seguides... Set!...

Ella, en un somriure amable i donant un copet a l'espatlla al seu seguidor, respon sospirant d'una manera indefinida:

— Per Déu, Ernest, no posi límits enutjosos a lo que la naturalesa sap fer tan sabiament!

LA GENT D'ORDRE

EL senyor Bordoy era més metòdic que una regla de tres composta.

Ell no podia sofrir una arruga al pantaló, ni sortir de casa sense afaitar-se, ni que l'agulla de la corbata li caigués ni un mil·límetre asimètric.

Una tarda anà a casa seva a hora desacostumada i es va quedar verd davant del quadre que se li oferia: la seva esposa, la gentilíssima Engracieta, es trobava en el més íntim dels col·loquis amb un individu completament desconegut del senyor Bordoy.

Els adultsers llençaren un crit d'esglai. Ella, corregué a amagar-se, avergonyida, a un recó de l'habitació. Ell, intentà tapar-se amb la tovallola les parts del seu cos menys indicades per a ésser ensenyades.

El senyor Bordoy, amb els ulls fora de les òrbites, cridà desesperat:

— Què fa, miserable, què fa? Que no ho veu que aquesta tovallola és la d'eixugar-se la cara? Agafi l'altra, barroer, agafi l'altra!...

ENTENEM-NOSI...

EL pobre Duran feia cinc anys que era casat i l'Engracieta, la seva atractiva esposa, no donava senyals de voler perpetuar la raça dels Duran.

Els seus amics de «Penya», sovint li tiraven indirectes molestoses sobre la seva esterilitat.

Un dia, l'home entrà radiant al «Continental». La satisfacció li traspuava a la cara.

— I doncs, Duran? sembla que estàs molt content! Què hi ha de nou?

— Res, coses de la vida — féu el nostre heroi donant-se importància.

— Un bon negoci?

— Res de negocis. Es tracta de cosa molt més important.

— Explica't, home! Ens tens a tots amb un ail al cor.

L'home, per fi va descabdellar:

— No deïau que jo era estèril?

— Home!...

— Doncs, sapiguen que la meua senyora està de tres mesos!...

Tots ens quedàrem estranyats davant de la notícia, però En Peret, el més cap de trons de la colla, replicà sense immutar-se:

— Oh, de la feconditat de la teua dona, no n'havem pas dubtat mai!

EL BON BARBER

UN minyó fugitiu de ciutat, per les seves malifetes, trampes i aventures amb casades i menors, es refugià a Mataró i amb quatre quartos que li quedaven montà una barberia fora vila, al peu de la carretera de Mataró a Argentona.

Un matí, que s'estava a la porta prenent la fresca, veié venir per la dressera de Cabrils una pagesa carregada de verdures que les portava a mercat.

— On aneu tan carregada, bona dona?

— Això rai; me'n riuria pla bé si no fos aquesta mossota que enyoc d'ajudar-me, em fa pertènyer tot el sant camí. Me la volguésseu guardar, fins que torni de mercat!

— Prou, dona. Que es quedi.

La noia, que era una mossota d'uns tretze anys, forta com un roure, i grassa com un dofí, es quedà amb el rapabarbes, i sa mare seguí cap a la vila.

Una volta acabada la mercaderia, la pagesa repregué camí cap a Cabrils i a l'arribar a la barberia es quedà tota estranyada de no veure ni a la noia ni al barber a la tenda.

Entrà a la rebotiga, i per poc li agafà un cobriment de cor. El barber, dret en un recó, havia posat en mans de la mossa la brotxa de més bulto que tenia i li ensenyava de fer força sabonera.

La pagesa agafà una cadira per estebellar-la pel cap del barber, bo i cridant feta una fúria:

— Pocavergonya! Indecent! No vos cau la cara a trossos d'ensenyar aquestes coses a una noia de tretze anys?

El rapabarbes, que es veu que ja hi estava fet a aquestes escenes, contestà sense amoinar-s'hi gaire:

— Doncs, què havia de fer mentre us esperàvem? Donar una navaija a la noia amb perill de què prenguéss mal?...

Laura Brunet

TOTS ho sabem que el del matrimoni és el sagrament de la santa mare Església que tothom compleix més a gust. Ara, que hi ha moltes maneres d'arribar-hi! Hi ha nenes innocents que hi van fetes un farcellet. La roba els hi fa nosa, els braços les farcelixen, els enagües emmidonats els hi cruxelxen a cada pas. Semblen talment gallets enflocats o trens de càrrega que arriben a l'estació esbufegant, però sense topaments ni averies. Es veu de seguida que no hi tenen pràctica a casar-se. Aquestes nenes, de les que tan pocs exemplars en queden, són una continuació de la flor de tarongina, que el marit trobarà intacta a l'hora clàssica del «Per fi, solst!»...

D'ALTRES, que podrien ésser classificades entre els trens mixtes de l'amor, hi van ja més desinvoltes, més àgils, com si s'haguessin després d'algun iastre que els hi fes nosa! al començar el viatge. Aquestes, exemplars «vulgaris» de la fauna nupcial, procuren arribar al Sant Sagrament donant valors ben femenins a les seves gràcies naturals. La seva toaleta en aquell jorn de felicitat aconseguida a força de sacrificis i concessions, és extraordinàriament minuciosa. Es passen hores i hores davant del mirall, arreglant petits detalls, tapant petits defectes acusadors, arrodonint carnositats i masegaments. Cal dedicar tota l'atenció a aquests petits detallets, que ben cuidats no són res i que presentant-los de qualsevol manera i barroerament, podria donar-li la sensació al marit de que la flor de tarongina havia avençat els aconeximents convertint-se en unes magnífiques taronges en plena primavera...

QUEDA encara un altre exemplar en la fauna nupcial: el tren ràpid, tan ràpid, que ha arribat a destí abans de tocar el xiulet de l'estació de sortida. Aquestes no s'hi amolnen gaire a l'empendre el viatge. Saben de sobres que no hi ha res a fer i que el nou combol de l'amor passarà tan ràpid el túnel desitjat, que ni se'n donarà compte. Quatre cops de carmi, un xic de suro cremat i... «Señores pasajeras al tren! Aquestes nenes es posen la flor de tarongina, per pur compliment; elles saben prou bé que un parell de cindries seria el símbol més adequat per empendre el viatge...

Llegint: «Quan la marquesa es despertà i es senti atropellada pel seu criat, protestà indignada...»

— No pot ser, això!

— «...al donar-se compte de que el criat fugia esporuguit.»

— Ah!...

L'Indignació del senyor Pau

Al senyor Pau n'hi varen fer una com un cove. Figureu-vos que era l'home que posseïa la millor masia de l'encontrada, i una nit, els lladregots entraren en un dels seus horts i li varen robar tots els pebrots que hi havien, que eren una boniquesa que donava enveja veure.

Ja poden calcular lo indignat que va sortir aquell dia al carrer el senyor Pau. Es va deturar a davant de la botiga del primer conegut que va trobar, i allí es desfèu en imprecacions: Que si de què serveix l'ajuntament, ni la guàrdia civil, ni els mossos d'esquadra, ni el somaten...

Aviat es va formar un grup a l'entorn del senyor Pau. Eren els veïns i coneguts, que al veure'l tan indignat, se li apropaven a veure què li havia passat.

Cridava i s'indignava contra tothom, quan una vella que passava per davant del grup on el senyor Pau tendia el seu puny menaçador contra el camp, tingué la curiositat d'apropar-s'hi.

— És indigne! Indigne dels nostres temps, això que passa! — cridava el robat.

— I ara, senyor Pau — digué la vella —. Què diu que li han robat?

— Què m'han robat? Què m'han robat? — replicà cada cop més encès, el senyor Pau —. Els pebrots!

I la vella fugí espantada, pensant que el senyor Pau no estava per romansos...

PHIL HETT

La venjança del senyor Climent

Si, senyor, sí! — em va dir el senyor Climent, a qui vaig trobar l'altra tarda passejant-se per la Rambla —. La meua dona m'enganyava de la manera més infame, i jo sense donar-me'n compte! Però, la meua venjança ha estat terrible, terrible, amic meu, terrible!

— Conti, conti. Això sempre és interessant.

— Figuri's que me'n vaig enterar per un anònim. Cada tarda, mentre vostè està a Borsa — deia el paper revelador de la terrible veritat —, la seva senyora surt de casa, pren un automòbil a la parada de la Plaça d'Urquinaona i es fa portar al carrer de Bailen, cantonada a València. Allí l'espera el seu amant. Puja a l'auto, i llavors tots dos se'n van a Montcada, on aquest posseeix una torre. S'estan un parell d'horetes, tornen a agafar el cotxe, i cap a Barcelona...

— Veu's aquí un adulteri que devia costar una fortuna de benzina — vaig fer jo...

— Esperis, esperis, que la que va passar va ésser bona. Jo que me'n vaig cap a la Plaça d'Urquinaona i li dic a un xofer: Vos dono vint duros si em deixeu el vostre lloc per sorprendre a la meua dona que me la fregeix. — Conforme, em diu ell. Quan serà, això? — Aquesta mateixa tarda, li responc. I en un tres i no res, ho vaig combinar tot.

Em vaig comprar una magnífica barba, unes ulleres grises, un impermeable de xofer, i em vaig assentar al volant. En efecte, cap allà a les quatre ve la meua dona i demana un cotxe. Els xofers, que ja estaven en el què, mitjançant una propina, li diuen que no hi ha altre auto que el que jo guiava. Ella, en vista d'això, puja.

— On cal anar, senyora? — li faig jo, contrafent la veu —. Bailen, cantonada a València, em respon. — Jo, com si res, cap allà. Arribem, puja el xicot, em diu que cap a Montcada... Tot lo de l'anònim era cert, rigorosament cert!

Al cap de tres bons quarts d'hora de devorar kilòmetres, hi arribem. Em fan internar en un carrer, i em diuen: Aquí és, esperi... i baixen del cotxe. Ah! Amic meu! La meua venjança va ésser terrible! Encara ells no eren dintre la torre, mà de volant i, cap a Barcelona!

El senyor Climent restà un moment silenciós.

— I què més — li vaig dir jo.

— Res més, res més...

— Doncs, no veig la venjança...

— Com? — digué el senyor Climent —. Li sembla poc deixar-los allí i fer-los retornar a peu fins a Sant Andreu a cercar el tramvia?...

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envia propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barril·lares lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de «dou peles», cobrables en la nostra Administració, o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpiti!

El caixer indelicat

EM vaig topar, a Borsa, amb el senyor Bernat, de la raó social Bernat, Amat i Trepas, S. en C., importació de fils per radiotelefonía a l'engròs.

— Escolti — li vaig preguntar —. Es cert lo que m'han dit?

— De què es tracta? D'En Burés, el meu ex-caixer? Doncs, sí, senyor, ja no és a la casa. Res, allò que es diu, lo que més convingui.

La confirmació d'aquella nova em va sorprendre, perquè En Burés havia estat l'ànima de la casa durant la mar d'anys.

— Doncs, què va passar-li? — li vaig preguntar.

— Miri, ja li diré en pocs mots. Arribo un dia a casa i me'l trobo al llit amb la meua dona. Això ja no em va agradar. L'endemà, li demano l'arquiteix i em surt amb el qüento de que se n'havia descuidat. Llavors, em va pujar la mosca al nas i el vaig treure!

K. AST HELLER

♦ ♦ ♦

«Con oro...»

DON Lluís era un home que tot volia arreglar-ho amb diners. Res per ell tenia importància en aquest món i tot podia solucionar-se satisfactoriament portant la cartera plena.

Estuejava a Marrampinyo i anava darrera la Lluïsa, la filla del fondista, com un gat darrera una rata.

Però, ni ofertes, ni diners, ni joies trencaren el cor de la xicoteta, que aspirava a ésser una diligenta dona de sa casa.

Una nit, don Lluís va arribar a la fonda un xic mogut, per efecte d'haver abusat del Moet, i sense

encomanar-se a Déu ni al diable, va saltar per la finestra al quarto de la Lluïsa, i aprofitant que la noia dormia, la va atropellar brutalment.

La xicoteta, al dar-se compte de l'atrac de que era víctima, va armar un rebombori de mil dimonis, i el fondista va acudir en auxili de la seva filla.

L'home va quedar atontat davant dels «fets».

— Què ha fet? Què ha fet, miserable? L'haig de matar! El seu acte no té perdó! Infame! Mal home! Indigne!

Don Lluís arronçà les espatlles i contestà impassible:

— No cridi, home, no cridi. Qui trenca, pagat Posi-m'ho a la nota!

RUQUET

♦ ♦ ♦

Una mamà raonable

PEPETA — digné aquell matí la senyora Quima a la seva filla —, això ja no pot anar! M'he deixat enredar per tu cinc o sis cops, però ha sigut a consciència, eh? No et pensis lo contrari. Em deies que no podies venir a sopar fins a les onze perquè vetllaves al taller i això era mentida!

— Mamà, et juro que no t'enganyava! — respongué la Pepeta, disposada a sostenir fins al final les seves afirmacions.

— Embustera! Si et vaig anar a buscar una nit i em van dir que no t'havies presentat a treballar!

— Van enganyar-te! — replicà vivament la noia —. Ves si no et vaig portar la setmanada, el dissabte!

— Per això vaig callar, que si no, bona pallissa hauries rebut!

La senyora Quima restà un moment silenciosa. Després, va interrogar:

— I aquesta nit, on has anat?

— Varem anar a sopar al Sótano...

— Ah! Vàreu anar? Amb qui?

La Pepeta, amb una impudícia extraordinària, respongué senzillament:

— Ell... i jo!

— Ah! Molt bé, molt bé! Ets una descastada! Ets la deshonra de la família!

— Què vols que et digui? — seguí dient la xicoteta —. Vull casar-me! Vull fugir d'aquesta vida de trescar com una desesperada!

— Ah! I creus que el millor camí per aconseguir-ho és anar al Sótano a sopar amb un?

— Com que no tinc roba de *soirée* per anar al Ritz...
 — I de què fa aquest... fulano?
 — Res!
 — Molt bé! De manera que acceptes la companyia d'un gandull!
 — Té molts diners...
 Aquesta frase màgica féu operar un canvi radical en la tesitura de la senyora Quima.
 — Escolta, filla meua — li digué —; ja saps que jo no desitjo més que la teua felicitat. T'estima?
 — Molt. Ara, que no crec que es vulgui casar amb mi.
 — Això és un detall sense importància... Però, tu creus que farà bé la cosa?
 — Oh! No en dubtis pas! Hi té una traça!
 — Vull dir... Tu creus que ell et voldrà posar un pis?
 — Ja m'ho ha proposat. Però jo li he dit que no. Jo no vull separar-me de tu, mamà.
 — Que n'ets de ximple! — exclamà la senyora Quima —. Si aquest jove és raonable, tu creus que jo no voldria viure amb vosaltres?
 — No és cap jove. Té cinquanta cinc anys!
 — És un detall sense importància... Quan l'has de tornar a veure?
 — Aquest vespre. Volíem anar al Tibidabo...
 — És un lloc molt distingit... Ja hi podeu anar, ja!
 I, mentre la Pepeta s'havillava, la seva mare alçà els ulls al cel i mormolà:
 — Pobre xicot! I jo que em creia que era una mala filla... Després de tot... Amb un xic de discreció, potser encara la casarem!

MARCEL TERRA

♦ ♦ ♦

La senyal de l'innocència

VERMELL, els ulls fora de les òrbites, els cabells de punta. En Gabriel va penetrar en el seu domicili, i agafant per un braç a la seva muller, la morena i ardenta Quimeta, li digué:

— Mala dona! Desvergonyida! Indecenta! Digues-lo que ha vingut a fer aquí En Giralt, o t'escanyo de seguida!

La Quimeta era dona que no perdia fàcilment la calma.

— Ha vingut a demanar si li volia deixar un parai-gües, perquè plouia i s'havia descuidat el seu a casal.

— I què més?

— Res més!

— Quimeta...! No vinguis amb subterfugis! Expli-ca'm tota la veritat, o serà pitjor per a tu!

— Però, si no ha estat aquí més que un moment!

— Un moment?

— Sí! Cinc minuts escassos... El temps just d'en-trar i sortir!

S. ERPETA

♦ ♦ ♦

Un negoci patentat

FEA molt temps que jo no havia vist a la Gra-ciela. El darrer jorn que hi havia parlat, la gentil cortisana, que havia arreconat una magnífica suma d'argent, guanyada amb moltes penes i treballs, em confessà el seu desig de retirar-se d'aquella vida tan agitada. Ara, que ella, com bona comercianta que havia començat per sapiguer-se explotar ella mateixa, volia emprar el seu capital

en algun negoci que l'entretingués unes hores, i, a l'ensem, li donés un rendiment regular.

Aquella tarda, jo sortia del cine, on, per cert, una xicota amb qui estava citat m'havia fallat, quan, a l'encreuament de la Rambla i del carrer de Tallers, me la vaig topar:

— Hola, Gracieleta — li vaig fer —. Ditzosos ulls que et veuen. On vas? Què fas? Ja t'has retirat, que veig que has canviat el teu posat i les teves modes?

La Gracieleta somrigué:

— És tota una història — es limità a respondre.

— Conta-me-la. Així augmentaré la col·lecció.

— Està bé. Però, no aquí, al mig del carrer. En un altre lloc.

— Si vols, podem agafar el tramvia i anar-nos al «Xalet»...

— I que ets poca solta! Ves si ara estem per aquestes coses. Oh! I a l'hora de sopar, que treu la gana. Mare de Déu! No curaràs mai de la teua ximpleria...

Eus vàrem assentar, doncs, a la terrassa del Continental, i allí, la gentil criatura començà a explicar:

— Mira, noi. Tu ja saps que jo tenia ganes de deixar aquella vida. Avui renyeixes amb l'un, demà amb l'altre, de tant en tant t'encapritxes d'algun, i llavors tens un disgust gros que val més que tots els diners que et puguin donar. A més, avui els homes no estan per gastar quartos, com dos anys endarrera... En fi, jo ja en tenia prou, creu me.

— Això no vol dir que algun dia no poguem fer tu i jo alguna escapatoria...

— Sempre seràs el mateix! En fi, deixa'm enraonar, que és millor. Jo volia muntar un negoci d'alguna cosa, però no sabia de què. Una cosa que jo mateixa me la pogués portar. Ja pots suposar que jo no volia pas un hotel amoblat ni una sucursal de cà la Cinta. Fer d'exploadora, no! Ja m'han explotat prou a mi quan tenia quinze anys...

— Que devies estar bonica, llavors!

— No estic pas lletja, ara! Ves quines coses de dir! Doncs, bé: una nit d'insomni que no podia cloure les parpelles, vaig tenir la gran idea, vaig establir... No, no t'ho vull dir. Primer, llegeix aquest anunci:

I em tendí un retall de diari, on estaven estampats aquests mots:

«UNA SENYORA ofereix indicar gratuïtament a tota dona estèril, el mitjà segur per ésser mare. Aquesta oferta, purament desinteressada, és la conseqüència d'una prometença. Escriure... etc.»

Vaig tornar l'anunci a la Graciela.

— I ets tu, aquesta senyora?

— Positivament.

— I... quin remei els dones?

— Jo? Jo, cap. Els hi faig comprendre la necessitat de canviar, encara que només sigui per una estoneta, de marit, i el remei quasi sempre dona resultat. Com que no els hi cobro res, no tenen dret a queixar-se'm si no dona resultat el canvi. Per contra, n'hi han que, agraïdíssimes, vénen així que tenen la primera falta, em fan un regal i em conviden a ba-teig.

— I amb les que no aconsegueixen ésser mares mitjançant els teus consells, quin negoci hi tens?

La Graciela es posà a riure.

— Amb aquestes, les propines dels mascles.

Conte promiat del número passat:

Una noia com un sol

De la vida alegre

ESTAN tancats l'«Apolo», el «Novelty», el «Moulin Rouge», i a l'«Edén» fan cine... Com veuen, el entusiasmo raya a gran altura, etc., etc.

Sort que al «Folies Bergère» han tingut un debut d'upa: em refereixo a l'Ofèlia de Aragon, magnífic exemplar de la raça femenina, bonica, artistaça i simpàtica com ella sola. La Cortés, que no treu res a lo valiente, ara va als banys i se li comença a posar la pell d'aquell color de patata torrada... Ja em dispensaran que nomeni aquest tubercul, però quan es tracta de femelles, no hi puc fer-hi més.

Al «Monte-Carlo» tenen a la Conxita Garzon, que cada dia s'aprima més, pobreta! Aquests amors! No es pot tenir cor sensible, nena, o la mataran a disgustos...

També hi ha al «Monte-Carlo» la Niña de Utrera, que és castissa i serrana, com el pernil, i la Mercedes Bueno, que, bueno! balla una jota que no hi ha res més que dir.

El senyor Pepet, que malgrat la calor i la crisi segueix criant aquella panxeta tan rodona, té ara al «Royal» una noia que es diu Tereseta Nacional, Nacional, Nacional?... Serà parenta dels toreros? Ens apropiem a veure-la, a veure si pica.

A cà l'Ariño, vulgo «Pompeya», la Vestal Troupe, que són diez bellezas, segons afirma el cartell, fan quadres plàstics, i de plat de postre està la Bella Dorita, rodona, grassona, apetitosa i bonica com un plat a punt de menjar...

EL COSINET SOSTITUT

Aquesta és de *La Vanguardia*:

«Por el juez, señor Canturia, ha sido puesto en libertad Nicolás Garrido Molpeceres, por haberse comprobado que tuvo participación en un atraco, de cuyo delito se le supone coautor.»

Es a dir, que ara, per tenir participació en un delict, es posa en llibertat a la gent? Sí que farem broma!

Això és d'aquella secció retrospectiva del *Brusi*, on publica lo què passava fa cent anys:

«Los señores Bulleras tiene el honor de anunciar al público que acaban de trasladar el tiro de pistola en la calle del Conde del Asalto cuartel 5 isla 4 casa número 12 en donde continúa dando lecciones de posición gratis, todos los días desde las 8 hasta las 10 de la mañana, y el restante día es destinado para divertimento de los señores aficionados.»

Això és més o menys com ara. Perquè de lliçons de posició i d'estones de divertiment pels aficionats n'hi han bastantes a cà l'Emilia!

— La Roser diu que està amoinada perquè n'hi passen de molt grosses. Ja és ben veritat que Déu dona faves a qui no té queixals!

DESDE EL PALCODE L'ONCLE

VOSTÈS es recorden d'aquell vodevil tan bonic que ens va donar a conèixer l'Elena Jordi quan era empresària de l'Espanyol i que es titulava *Capeau, mari!* Sí, oi? Doncs ara l'han ressucitat en castellà, amb música i amb *maniquies vivientes*. Es diu ara *El señor Cero*, i l'han estrenat al «Tivoli». Llàstima que la companyia se n'hagi anat, perquè feia bastanta tropa.

Ara hi anuncien òpera però, què volen que els hi digui? em sembla que en aquest temps, la gent s'estimarà més anar-se'n al «Turó Park» o a Les Planes.

Dissabte a la nit van estrenar al «Barcelona» un drama d'En Linares Rivas, que es titula *La Divina Palabra*. Jo, ja compendran que prou drames tinc a l'hora de pagar el pis i el sastre, de manera que en lloc d'anar a l'estrena, em va semblar més pràctic anar-me'n a la Plaça de Toros a veure torear En Charlot. Es més barato i fa riure, que carai!

Al «Goya» ens van servir *Bartolo tiene una flauta*, del senyor Muñoz Seca, un dels millors imitadors que tenim a Espanya, del nostre gran Rufasta. L'obra no és nandu

Llegint. — «Se necesitan muchachas jóvenes para trabajo fácil manual.»

— Facíl i manual? No en parlem més; tenim plaça segura.

El xofer. — Porta pressa la senyora marquesa?

Ella. — La mateixa que tu enanus. Apreta i ves amb compte de no reventar el neumàtic.

landesca, però hi han els xistos i els retrucs a grapats, i això fa que la gent rigui de valent.

Per aquesta nit està anunciada l'estrena de *Ric-Ric* al «Còmic». Presumim que deu ésser alguna cosa de grills, a jutjar pel nom. Segons ens han dit, hi ha col·laborat un regiment de músics, traductors, escriptors i escenògrafs. Diuen que hi ha lo millor de lo millor, en qüestió de senyores. Si aquesta nit, amb la venda del periòdic, hi han quartos a l'administració i em volen fer un adelantito, hi anirà amb molt de gust per a poguer-ne donar compte la setmana propera als llegidors, el seu atent servidor i *picapedrero*,

EL NEBOT TAFANER

CORREU SECRET

Goli. Els seus dibuixos no interessien. — **Bit Lleta.** Anirà, amb aquella bona fe. — **K. Bryta.** Està molt bé i entra en torn de publicació. — **Mick E. Leth.** I doncs? Que està de veraneio? Ja sap que en aquesta casa tot lo que ens envia ho rebem amb aquell entusiasme. — **Fi Blada.** Es de massa bona fe. — **Kar d'Aira.** Vostè serà car de lo que vulgui, però els seus escrits no valen ni el temps d'estripar-los. — **R. E. Tallet.** Surt al número. — **Penya dels Escanyolits.** No interessaria al públic. — **Gata moixa.** Amb molt gust rebrem la seva visita, a veure si esguerrapa. — **R. Atoli.** El conte va al número i aprofitem la xafarderia.

MAISON MEUBLÉE | Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27
Ascensor

(VERDURA)

Plaça de Santa Madrona, 8
Davant el Banc d'Espanya

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telefon privat

Habitacions a 5 pessetes

Nova casa de gomes higieniques

LA CORONA

COMTE DEL ASALTO 95

Preciosíssims e higienics estutsos LA CORONA presentats en forma de cigarres egipcis - Des de 0'15 i 0'50 - ACORABATS PER A NO MAUFRAGAR a 2, 3 i 5 ptes. Tenim de tot i per a tota!

Posada SAN ANTONIO

COMTE DEL ASALTO, 69

HABITACIONS REFINADES, HIGIÈNIQUES I ESPAIOSSES
QUARTOS DE BANY - VRES ENTRADES RESERVADES DES DE 2 A 10 PESSETES

PERFUMERIA

ASTRA

Venda a granel, a litres i a pès
- Un tres cents per cent d'economia. Especialitat en mitjans de seda. - 73, COMTE DEL ASALTO, 73

No val a badar!...

La Mundial
Espalter, 8
BARCELONA

QUI bada ensopega. Sapigueu nadar i guardar la roba. Abans d'entrar al bany passeu per LA MUNDIAL a comprar un salvavidas per a no anar a fons. Casa de curació pels qu'agin ensopegat. Lavatjes per a després del bany - Polvos per a matar les cabres de dotze potes.

EL CUPIDO

GOMES HIGIÈNIQUES
Garten UN RAL i a'ostalviaren MIL

POSADA DE LA VEGA

Espléndidas habitaciones - Preus reduïts
Sant Olegari, 17 - BARCELONA

SIFILIS CURA RADICAL

Hospital, 4, pri. De 11 a 1 i de 6 a 9

Dissabtes, Inyecciones de 606 i 914 a 6 pessetes

LA MASCOTA

Primera casa venedora d'impermeables pel NANDU. Son irrompibles. També tenim polvos per matar aquells animalets que s'agafen a conseqüència dels altres POLVOS a 0'50 la capsa. 1, Sant Ramon, 1-BARCELONA

SULFURETO CABALLERO

Producte patentat contra la BARNIA (ronya). Sense dany fa desaparèixer la BARNIA en 10 minuts. Desconfieu sempre de les imitacions
COMTE DE L'ASALTO, 86, - BARCELONA
1 Centre d'Especcifics.

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito-uritarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las tan conocidas

Grajeas Rusas Rovisolfi

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.
Casa Sagalá, Rambla las Flores, 14-Barcelona

Minyons de la pilota! No badeu!

Ja s'ha posat a la venda la gran obra de tècnica de futbol

EL LIBRO DEL FUTBOLISTA

Original d'aquell cronista tant «sabiondo» que es diu

Val 5 ralets

I. Corbinos

Gravats a dojo

Imp., Redas. i Admin. Rbla. Flors, 30

— Per què contemples amb tanta insistència aquesta soca?
— Oh, res!... Il·lusions que una es fa!